6. Davidson D. What Metaphors Mean / Donald Davidson // Critical Inquiry. – 1978. – № 5. – P. 31–47.

7. Pomroy H. The Fast Metabolism Diet / Haylie Pomroy // Vermillion. – London, 2014. – P. 256.

Врублевський М.В.
ліцеїст,
Науковий керівник: **Луценко К.О.**
кандидат педагогічних наук, доцент,
Криворізький природничо-науковий ліцей

ПОНЯТТЯ «ЗАПОЗИЧЕННЯ» ЯК ОДНОГО З ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЗБАГАЧЕННЯ СЛОВНИКОВОГО ЗАПАСУ

Сучасний розвиток мов є дуже шаленим, все дуже швидко змінюється, не стоїть на місці. Дуже важливу ланку в розвитку будь-якої мови (зокрема української) займають запозичення. Ми навіть не замислюємося, що використовуємо їх щоденно. Вживаючи деякі слова, ми вважаємо їх «українськими», тому що вони на стільки довго і добре асимілювалися в українській мові та мовленні, але насправді вони є запозиченими, і найчастіше з англійської мови. Запозичення в мовах є одним з найважливіших факторів їх розвитку. Процес запозичення лежить в основі мовної діяльності. Звукова і формальна одноманітність у межах однієї мови є наслідком запозичення одними індивідуумами в інших; таким самим чином відбувається і запозичення елементів лексикону однієї мови з іншою мовою – через взаємодію їх носіїв. Частка запозичених елементів у мовах велика, хоча точно підрахувати їх кількість не є можливим. Це відбувається через постійне збільшення кількості іншомовних елементів, що проникають у мову, так і внаслідок асиміляції, які ускладнюють можливість встановити походження слів.

На сучасному етапі розвитку лінгвістики проблемами вивчення «запозичень» займалися такі вітчизняні та зарубіжні науковці, як Д. Баранник, О. Бершов, Л. Кислюк, Л. Кутина, А. Мартіне, О. Махньова, Л. Мацько, А. Наумовець, О. Огієнко, А. Реформатський, О. Стиглов, О. Стишов, С. Федоровець, Д. Шмельов, Л. Щерба тощо.

Мета статті – проаналізувати різні дефініції поняття «запозичення» та надати власне визначення, з'ясувати основні джерела запозичень в англійській мові та виділити основні класифікації запозичень.

Аналіз наукової літератури за досліджуваною проблемою дозволяє говорити про недооцінку сучасних тенденцій розвитку запозичень.

Теоретичний аналіз поставленої проблеми дозволив зазначити, що у наукових джерелах відсутня однозначна наукова позиція щодо тлумачення сутності поняття «запозичення». На нашу думку, найбільш цікавими були такі визначення наведені в табл. 1.

Таблиця 1

Тлумачення дефініції «запозичення»

№ з/п	Автор	Дефініція
1.	Арнольд И.	**Запозичення** – один із шляхів збагачення словникового складу [1]
2.	Войтенко К.	**Запозичення** – є результатом тривалої історичної взаємодії мов та їхнього змішування, і займають значне місце у лексиці багатьох мов [2]
3.	Горская С.	**Запозичення** – слова (неісконного) походження, перенесені із однієї мови в іншу, в результаті територіальних та культурних контактів [3]
4.	Лібінсон М.	**Запозичення** – це, в результаті якого в мові з'являється і закріплюється певний іншомовний елемент. Це невід'ємна складова функціонування та зміни мови, одне з основних джерел поповнення словникового запасу; також це повноцінний елемент мови, що слугує джерелом виникнення нових коренів, словотворчих елементів і точних [4, с. 8]
5.	Овадюк О.	**Запозичення** − процес, у результаті якого в мові з'являється і закріплюється певний іншомовний елемент. Це невід'ємний складник функціонування та історичної зміни мови, одне з основних джерел поповнення словникового запасу; також це повноцінний елемент мови, що є частиною її лексичного багатства, служить джерелом нових коренів, словотворчих елементів і точних [5]
6.	Потебня А.	**Запозичувати** − це означає брати для того, щоб у тебе була можливість внести в скарбницю людської культури більше, ніж отримувати [1, с. 209]
7.	Эмирова А.	**Запозичення** – природній результат процесу взаємодії мов та культур [6]

Джерело: складено автором

Проаналізувавши різні точки зору щодо трактування даного поняття ми визначаємо дефініцію *«запозичення» як процес, у ході якого в мові з'являються нові слова, завдяки економічним, політичним та іншим видам зв'язків різних народностей.*

У кожній мові можна виділити такі прошарки слів:

– слова, які властиві всім мовам, які знаходяться в одній сім'ї;

– слова, загальні для групи, підгрупи споріднених мов;

– слова, що належали мові спочатку(споконвічні);

– слова, що є запозиченими з інших мов.

На рис. 1 наведені приклади основних запозичень в англійській мові.

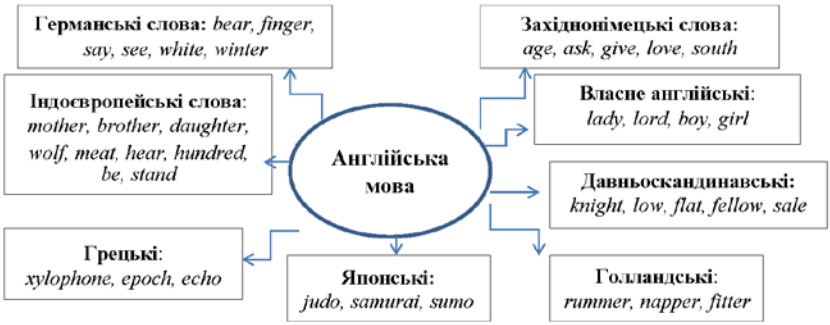

Рис. 1. Основні джерела запозичень в англійській мові

Дуже важливою частиною у вивченні поняття «запозичень» відіграє їх класифікація. Запозичення, які існують в словниковому складі мови, можна класифікувати за такими принципами: за джерелом запозичення, за тим, який аспект слова був запозичений, і за ступенем асиміляції.

За джерелами і епохами запозичення в словниковому складі англійської мови І. Арнольд поділяє на такі типи [1, с. 213–214]:

1. Кельтські запозичення.

2. Латинські запозичення перших століть нашої ери, тобто ті, які потрапили в мову ще до приходу англів і саксів на Британські острови (так званий перший шар латинських запозичень).

3. Латинські запозичення VI–VII ст., епохи утвердження християнства в Англії (так званий другий шар латинських запозичень).

4. Скандинавські запозичення доби скандинавських нападів (VIII–IX ст.) і особливо скандинавського завоювання (X ст.).

5. Старі французькі запозичення (XII–XV ст.), зумовлені норманським завоюванням.

6. Латинські запозичення XV–XVI ст., пов'язані з добою Відродження (так званий третій шар латинських запозичень).

7. Нові французькі запозичення після XVI ст.

8. Запозичення з грецької, італійської, голландської, іспанської, російської, української, німецької та інших мов, зумовлені економічними, політичними, культурними та іншими зв'язками з цими народами.

Проаналізований теоретичний матеріал з досліджуваної проблеми дозволив виявити недооцінку важливості поняття «запозичення» в науковій літературі, що дозволило зробите власне визначення його, як процес, у ході якого в мові з'являються нові слова, завдяки економічним, політичним та іншим видам зв'язків різних народностей.

Зазначимо, що систематизація основних прошарків слів, типів за джерелами та епохами відкриває широкі перспективи подальших наукових розвідок у цьому контексті.

Список використаних джерел:

1. Арнольд И. Лексикология современного английского языка. Москва : Издательство литературы на иностанных языках, 1989. С. 305.

2. Войтенко К. Класифікація запозичень в сучасних лінгвістичних дослідженнях. URL: http://www.rusnauka.com/7_NMIV_2010/Philologia/60103.doc.htm (дата звернення: 02.11.2020).

3. Горская С. Практикум по современному русскому языку. *Лексика. Фразеология. Лексикография.* URL: http://ebooks.grsu.by/prakt_sov_rus/13-zaimstvovaniya.htm (дата звернення: 02.11.2020).

4. Лібінсон М. Французькі запозичення в англійській мові (на матеріалі творів англійської художньої літератури. С. 8. URL: https://core.ac.uk/download/pdf/168412245.pdf (дата звернення: 02.11.2020).

5. Овадюк О. Запозичення як засіб збагачення англійської мови. *Науковий вісник кафедри Юнеско КНЛУ. Серія Філологія. Педагогіка. Психологія*. 2013. Випуск 27. С. 208.

6. Эмирова А. Крымско-татарская языковая интерференция: диахрония и синхрония Mega line 2008. Горизонты прикладной лингвистики и лингвистических технологий : доклады международной конференции (Украина, Крым, Партенит, 22-28 сентября 2008 г.). URL: http://kirimtatar.com/index.php?option=com_content&task=view&id=412&Itemid=381 (дата звернення: 02.11.2020).